

Árvai Judit

„ VIGYÁZÓ SZEMETEK PÁRIZSRA VESSÉTEK!”

És eljött a sötétség kora! Az emberek fegyverek árnyékában éltek. Szorosan a falhoz simulva jártak, védelmet keresve, kapualjakban, betontömbök mögé bújva, nyakukat behúzva, hátra-hátra pillantva: Nem jön e valaki késsel a kézben, autó, mely legázolja őket?

Ebben az ijesztő világban volt egy maroknyi nép, amely körbevette magát falakkal, kerítésekkel, ahol nem a fegyverek uralkodtak, ahol virágzó búzamezők, épülő-szépülő városok, kerékpárutakon túrázók élvezték az őket átölelő „Béke Szigetét”.

Hamvas lányok feszes nadrágjukban, lenge blúzaikban, pompázó fiatalságukban, összesűgve, vidáman fecsegve válogattak izgalmas élményeket nyújtó szabadtéri fesztiválok között, ahol nagyhangú énekesek buzdítják őket „felhangolódásra”.

Hajnaltájban jött a kábulat! Többre nem is emlékeztek, annyira hamvasak voltak, hogy a kóla-vodka-wisky és más koktélok hatására sátraik matracán forró éjszakát éltek át pár órája megismert partnerükkel.

Néhány nap múlva el is felejtődött az egyéjszakás kaland. Várták őket az iskolák, hisz mind karrierről álmodtak: színházi deszkákról, orvosi köpenyről, katedrákról, nyelvvizsgákról, főnöki asztalokról.

Reggelente jött az émelygés, szédülés, fáradtság... Ó, biztosan sokat ettem, éjszakáztam, kimerültem... Mire észbekapott, a nőgyógyászatban közölte a dg-t egy idős, a sok álmatlanul, ügyeletben töltött éjszakát túlélő orvos: Ön 20 hetes terhes! Roppantul boldog volnék, ha az apukával együtt találkozhatnánk a szülőszobán, apás szülésnél!

Az apukával? Hiszen nem is láttam azóta az éjszaka óta! A nevét sem tudom! Hol keressem, hol találom meg? Nem, az nem lehet, nekem nem kell ez a gyerek! Mit szólnának a szüleim, a barátaim, a barátnőim?

Gyorsan mindent megszervezett. Arra hivatkozott, hogy külföldi ösztöndíjat kapott és pár hónapig nem lesz elérhető. Elutazott egy vidéki városban élő ismerőséhez, egy szingli lányhoz, aki babáját a kórházban hagyta, majd örökbe adta.

Ólomlábakon teltek a napok, hónapok. A házból ki sem mozdult, még az udvarra is csak úgy pillantott ki, hogy óvatosan félrehúzta csipkés vitrázst, nehogy meglássa valaki. A hasában gömbölyödő, mocorgó, rugdalózó lényre, mint élete megrontójára gondolt. Úgy várta a tőle való szabadulást, mint a megváltást. Egy este már nem tudott se ülni, se feküdni. Dereka fáj és feszült, kiverte a veríték, fogait összeszorította, meggörnyedt, a fájdalmak egyre csak erősödtek. Végre megjött a barátnő, aki rögtön tudta: Ez már a szülés, a várva várt szabadulás!

Tarts ki! Lélegezz mélyeket! Ne kiabálj, mert valaki meghallja! Elővette a jó előre kifőzött ollót, amivel a köldökzsinórt elvágja. A nagy izgalomban rohamosan jöttek az erős fájások és ott ficáncolt vöröslő arccal, hangos ordítással egy újszülött fiú. Pihent egy kicsit az esemény után. A babára rá se nézett, a barátnő takargatta be egy tarka plédbe. A közeli kórház ajtaja mellett egy inkubátor volt elhelyezve. Lopakodva, fejükre kapucnit húzva osontak a kihalt utcán. Nem láttak egy teremtet lelket sem, betették a kicsit a ládácskába és gyorsan elillantak. Tettüket eltemették lelkük legsötétebb mélyébe. Együtt éltek életüket tovább gond nélkül, hiszen már nem történhet velük ilyen baleset, a férfiakat messzire elkerülték, egymással osztották meg asztalukat, ágyukat, építették „csodás” karrierjüket.

A kisváros közelében, égisz éri fákkal körülvett farmon élt Gender I. és Gender II. Szerették az állatokat, házuk körül rózsakert virult, liliomok, kardvirágok, orgonák, jázminbokrok illatoztak. Sokat dolgoztak, nevelték az állatokat, amik ellátták őket minden jóval: tejjel, vajjal, mézzel, hússal. Szerették a zenét, esténként lemezeket hallgattak, színházba és hangversenyre is jártak. Mégis, mikor kézen fogva sétálgattak, mély sóhaj szakadt fel hol egyikük, hol másikuk szívéből. Egy ilyen napon Gender I. óvatos pillantást vetett párjára, erőt vett féltékenységén és megszólalt: -Kedves Gender II.! Úgy vélem, arra gondolsz, amire én! Hiányzik nekünk egy gyermek! –Gender II. áhítással nézett rá. - Olyan boldog vagyok! Kitaláltad leghőbb kívánságomat! De hát nekünk nem lehet gyermekünk!-

- Dehogynem! Titokban utána jártam, hogy a szomszéd városban van egy elhagyott gyermekek háza. Menjünk, hátha találunk ott valakit! - Én egy világoskék szemű fiúcskát szeretnék! Szőke, fürtös hajút, bájos arcocskával!- Igen! És ha megnő, keresünk neki társat, úgy élnek majd, mint te és én, boldogok lesznek!

Az intézetben szívesen fogadták őket. A gyermekek nyújtogatták kezecskéiket, könyörögtek: Engem-engem vigyetek hozzátok!

Egyszerre gyökerezett földbe a lábuk! Az egyik rácsos kiságyból a világ legszebb göndör hajú, kék szemű angyalkája nézett rájuk vágyakozva. Éles, fehér fogacskáival rég lerágta az ágy festékét, míg arra várt, hogy valaki majd kiemeli onnan, magához szorítja, dédelgeti, ringatgatja. Mert bárhogy vágyakozott a szeretetre, a nővérek csak futottak, rohantak. –Gyorsan, gyorsan! Idd meg ezt a tejet! Nincs idő, hogy sokáig cumizgass, látod, a többiek is éhesek!-

Ritkán, ha volt egy kis ideje, némelyik nővérke megsimogatta fejecskéjét, hozott neki egy plüss játékot, amit úgy szorított magához, mintha édes testvérekéje volna. Gügyögött is hozzá, még nem formált szavakkal, de így is jól megértették egymást.

Gender I. el sem engedte a fiúcskát, aki befúrta magát az ölelő karokba. De ó, jaj! Ő nem erre az ölelésre vágyott, hanem puha melegségre, asszonymellre! Gender.II. is magához szorította, karjai csontosak, mellkasa szőrös, és az illata? Nem

hasonlítottak a nővérekre sem, mikor egyszer-egyszer odabújhatott és átkarolhatta nyakukat kis kezével.

Mégis boldog volt! Ártatlan, gyermeki mosollyal intett búcsút az intézetnek, mesés autóba ültették és az vitte-vitte az ismeretlen világba.

Gyermeki lelkecskéje elmerült a jóságban, örömben, boldogságban, amellyel körülvették. Babusgatták, öltöztették, elhalmozták játékokkal. Futkározhatott a mezőn, megismerte az állatokat, megtanították szépen beszélni, esténként meséket olvastak neki. Gyönyörködtek az alvó kisgyermek szende szépségében. Reggelente Szülő I. ébresztette. Így kellett nevezni GenderI.-t! Vitte a fürdőszobába, megtanította a fogat mosni, csinosan felöltöztette. Addigra Szülő II. is elvégezte az állatok körül a reggeli teendőket, megsimogatta fejét és megkérdezte:

- Jól aludtál kedves Gyermekünk? - Ők így szólították a fiúcskát.

Szökkenve szálltak az évek. A Gyermeket óvodába, iskolába járatták, ahol igyekezett minél több tudást magába szívni. Otthon is sokat foglalkoztak vele: kirándulásokra vitték, megismertették a sportokkal, lovagolt, vívott, úszott, zenét tanult. Tanárai és társai nagyra tartották kitartását, tudásszomját, segítőkészségét. Az általános iskola elvégzése után Szülő I. és Szülő II. tanakodni kezdtek, mivel ajándékozhatnák meg szépen felcseperedett Gyermeküket?

- Vigyük el tengerparti nyaralásra? Vagy inkább északi országokba, Skandináviába, hajóútra?

- Vigyük el Párizsba, Európa fővárosába! Annyira szereti a művészeteket, megnézheti a Louvre kincseit, az Eiffel-tornyot, sétálhat a Szajna-parton velünk!

Óriási izgalommal készült az útra, elolvasott minden kapható útikönyvet. Látni akarta Párizs minden szépségét, melyekről szülei oly sokat meséltek. Leginkább kíváncsi volt az „Ország szívére”, (a Mi Asszonyunkra), a Notre Dame-ra, az Arc de Triumphe-ra, (a Diadalív-re) az Invalidusok Palotájára, a Moulen Rougera (a Vörös Malomra). Meg akarta csodálni Mona Lisa híres mosolyát. Sétálni akart a Champs Elysées sugárúton, a Luxemburg kertben. Mindent, mindent látni és élvezni akart!

Repesett az örömtől mikor elindult a repülőgép, amivel rövid idő múlva megérkeztek Párizsba. A repülőtérről kijutva az utcára feltűnt neki a rengeteg fegyveres katona. Sötét csuklyás férfiak és lefátyolozott, talpig ruhába burkolt nők sokasága. Erősen markolta I. és II. Szülő kezét, védelmet keresve. Fáradtan érkeztek a szállodába, várva a másnap kezdődő izgalmas városnézésre. Hajnalban felriadt. Lövések zaját vélte hallani! Kinézett az ablakon. Lenn a keskeny utcában menekülő, sántító alakot látott elfutni, pisztollyal üldözte egy fejére maszkot húzó, ijesztő izomkolosszus.

Reggel elindultak a nevezetességek megtekintésére. Borzalommal látták, hogy a Sacré Coeur Bazilikánál, a Porte de la Villette felüljáró alatt, szeméttel, bűzlő ételmaradékokkal, ürülékkel szennyezett sátrak között rongyos, ápolatlan, félelmet keltő emberek rajzanak. Félig meztelen, szurtos gyermekek kínozzák az agyonsanyargatott kóbor kutyákat.

Csodás Szajna partról meséltek neki, itt pedig papírból, deszkákból hevenyészett bódék között patkányok rajzanak, undorító, kövér, szőrös testük, hosszú farkuk el-eltűnt a ponyvák mélyén, előjőve hangosan visítotnak, civakodtak, marakodtak a zsákmányon.

Megborzongott! El-el gyorsan innen, menjünk tovább! És megpillantotta eddigi élete legszörnyűbb látványát a Notre Dame megsebzettségében is fenséges romját! Szíve összeszorult. Hogy történhetett ilyen szörnyűség Párizsban? Hallotta, hogy más templomokat is megtámadtak, felgyújtottak, de ezt most maga előtt látja, érzi az üszkös gerendák szúrós szagát!

Kijutva egy térre, botokkal rohanó, arcukat eltakaró embertömeg, lángoló autók, füstgránátok robbannak, rendőrök pajzsokkal futnak, kövek repülnek, az üzletek ablakai bedeszkázva..... ilyet ő még nem látott!

- Nem akarok Párizsban maradni! Kérlek titeket, vigyetek haza, nem erre vágytam! Félek itt lenni! - könyörgött, szemét szorosan összehúzta, kapaszkodott Szülő I. és II. karjába, majd megállt. Fülét befogta, hogy ne hallja a lövedékek dörgését.

Ekkor bevillantak eszébe a költő, Batsányi sorai:

„Nemzetek, országok! Kik rút kelepében
Nyögtök a rabságnak kínos kötelében:”
„Jertek, hogy sorsotok előre nézzétek,
Vigyázó szemetek Párizsra vessétek!”

Ez a Párizs nem a művészetek, a felvilágosodás, a kultúra fővárosa, hanem a terror és a félelem városa!

Soha nem érzett boldogság járta át, mikor a repülőgép szülőföldje repülőterén landolt.

Néhány hónap telt el az emlékezetes utazás óta. Éjjelente addig ismeretlen érzések kerítették hatalmukba! Hol zsarátnokként izzott egész teste, majd verítékezett, hideg-meleg borzongás futott át rajta. Álmok keringtek vízesésként agyában. Egy csodálatos lény simult csapzott mellkasához, puha völgyben pihent meg fáradt feje, két édes kar ölelte át, mintha a sosem látott anya tartotta volna ölében. Arcába hosszú, szőke hajszálak libbentek, ibolyakék szemek tartották fogva tekintetét vágyakozón.

Az álmok egyre gyakrabban jöttek! Egy éjjel sóvárgó teste oly erővel szorította éjszakai látogatóját, hogy az felsikoltott és már köztük is rugdalózott egy sírásában

is imádni való, mohón az anyai mell után kapkodó parányi gyermek. Napkeltekor tapogatózva kereste a takarón álmai kincseit, azok pilleszárnyakon elröppentek.

Holdkórosként járkált az utcákon, kereste, kutatta az álomlányt és fiacskáját. Érezte, tudta, hogy eljönnek hozzá!

Egy jázmin és rózsairatú napon kirakatot nézegetett, mikor az üvegben visszatükröződve látni vélte álmai tündérét. Hátrafordult, megdermedt, mert a tündér egy igazi hús-vér leány volt, hosszú haja meglibbent a friss tavaszi szélben, arcán szelíd mosoly bujkált. Nem szólt egy szót sem, csak megfogta a kezét és elindultak együtt, mert erre a kézfogásra vártak, vágytak öröktől fogva, ez vitte őket a végtelen gyönyörűségbe. Egy test egy lélek lettek, mert Isten úgy rendelte, hogy eggyé váljanak!

A tündérlány testében kicsírázott egy új élet. Boldogan simogatta a gömbölyödő hasat, szeretgette, oly nagyon áhította világrajövetelét, hogy éjjel-nappal csak a kis jövevényt szölongatta. -Várlak, drága kicsikénk! Te vagy az életünk értelme, szemünk fénye! - Náluk boldogabb Édesanya és Édesapa még nem volt a világon, mikor szerelmes, édes kisfiukat végre magukhoz ölelhatték.

Az apróság bearanyozta életüket. A kötelék, ami egymáshoz fűzte őket egyre szorosabbá vált és hamarosan a drága anyaölből ott fészkelődött egy újabb világ csodája magzatocská.

A fiúcska ott téblábolt édesanyja körül, fülét szorosan odatapasztotta a babafészek falához és suttogott testvérkéjének. –Tudod, majd ha kibújtál a napvilágra, megfogom a kezéd, megtanítlak járni, odaadom neked a legkedvesebb játék mackómat, édesanyával és édesapával barangolunk a virágos réten és meghallod a pacsirta énekét a magasban!-

Tekintetük egybeolvadt! Ezt a csodát meg kell osztani Szülő I. és Szülő II.-vel! Szaporázták is lépteiket, a kislegény serényen lépkedett köztük, fogva Anya és Apa kezét.

Szülő I. és Szülő II. örömmámorban úsztak, megpillantva drága csemetéjüket és annak szerelmes családját. Igaz, kicsit idegenkedtek a szőke, kékszemű, pocakos asszonykától, mert ők el sem tudták képzelni az ilyen életet. Záporoztak a kérdések, válaszok, először visszafogottan, majd egyre felszabadultabban, a kicsi fiúcskát kézről-kézre adták egymásnak a Nagyszülő I. és Nagyszülő II.-vé vált Gender I. és Gender II.

Elrepülvén az idő, elbúcsúztak egymástól, bízván abban, hogy hamarosan újra találkoznak. Nagyszülő I. és Nagyszülő II. a kapuban állva nézték, hogy távolodnak el „csemetéik”, mikor a virgonc fiúcska elengedte édesanyja és édesapja kezét, visszafutott és eléjük állt.

- Tudjátok! Az én szívem még kicsi és csak édesanyám és édesapám és kistestvérem fér el benne. De egyszer nagy leszek és nővesztek benne egy bugyrot, abban Ti is kaptok egy kis fészket és mind együtt lehetünk a jó helyen! Szeretlek Titeket! Köszönöm, hogy felneveltétek az Édesapámat!

Nagyszülő I. és II. szeméből patakzottak a könnyek, rácsorogtak barázdált, ráncos, idős arcukra. Szürkülő, fátyolos, hátatelt szemeikkel addig követték az ő drága családjukat, míg a távolban fénylő csillagponttá váltak.

A kis család visszatalált keresztény gyökereihez és ezáltal visszaállt a világ megbillent rendje is.

Dr Árvai Judit